

/tíz évvel ezelőtt/

MÉREGTELENÍTŐ

2022.07.szám

KEDVES OLVASÓ!

Nem nyomtatási hiba, hanem a múlt idő köde, ami kissé homályossá teszi a címlapon látható képet. Az idei Nyár ilyen ködös képeket hoz elém, majd elolvasod, miért. Mesélek arról, hogy változik körülöttünk az élet, történnek nehéz, szívfacsaró, aztán meg mosolyt fakasztó események. Ez minden nyáron és mindenki életében így van. Olyan jó lenne, ha Te is mesélnél, Olvasó! A régebbi időben volt ilyen rovatunk: Mesélnek az Olvasók. Sokszor nagyon tanulságos, igaz meséket küldtek el nekünk. Nem anyagiányunk van, csak egy kis kapcsolatra, párbeszédre vágyunk. Tehát az augusztusi számban megjelenítünk olyan eseményeket, képeket, melyeket – reményeink szerint - közreadtok! Várjuk!

Keresztury Dezső: Napok múlása

Eljön a reggel, a mindig egyforma derengés.
Hogy mi fáj, vért, tisztult ülepedve
s újult az álom mélyein, éppúgy nem tudod
számbavenni, ahogy alig jut időd a fénybe-
boruló nappal történeteit jól végig-
gondolni, úgy sietnek perceid.
Eljön majd ama végső is, mikor visszalépsz
az útra, melyen jöttél; távozásod épp oly
unottan nézi az ég, mint véresen kivajúdó
tested érkezését; s eltűnik kihunyó
szemedből, mikor átszületsz a halálba.
mert átmenet csak a Föld. Legalábbis ezt hiszed.
Hogy is hihetnél mást: tudod, anyag s erő
szint váltva megmaradni kényszerül: porodból
új növény, csont, hús támad, ahogy
a föld, szülőhon ormai lankák, folyók fölé
emelve cserélik erdeik lombját, kertjeiket:
másulnak az évszakokkal, de lényegük egy. Ugyanezt
a lélekről tanítják ős hitek: a semmibe te sem
menekülhetsz: bűnhódsz, üdvözülsz, esetleg
az alvilágban árnyként folytatod, várnak rád
kiket szerettél, kik kopóid voltak, bár, ha
igaz haragod kutyáit elbocsátanád, sokan
halnának végső halálnak halálával, s magad nem
utolsóként. De mániánk az őseket őrzeni. Mert
hinni: alázat, képtelen: gög, de mindkettő vigasz.
Fel kell kelni, le kell feküdni. S közben? Tedd
a dolgod. Ne várj Godotra! Semmit fel ne adj! Bár
az életkorok rendjét követve: álomban s ébren
lelész mindig jó munkát és örömet, ha keresed.

MENNYI JÓ VAN A VILÁGON!

Úgy nevetni, hogy utána fáj az arcod.

Saját magadon nevetni.

Egy kedves e-mailt kapni.

A kedvenc dalodat meghallani a rádióban.

Feküdni az ágyban és közben hallgatni az eső kopogását az ablakon.

Egy csoki fagyi (vagy vanília vagy eper)!

Barátok, akik saját készítésű kekszet küldenek Neked.

Véletlenül találkozni egy régi baráttal, s megállapítani, hogy semmi sem változott.

Egy telefonbeszélgetés este, mely belenyúlik az éjszakába.

Véletlenül megtudni, hogy valaki kedveset mondott rólad.

Felébredni és megállapítani, hogy még 3 órát alhatsz.

Édes álm, melyben találkozol azzal, aki már soha nem jöhet Eléd.

Repülni a hintával.

Kézen fogva menni valakivel, akit szeretsz.

Egy ölelés attól, aki szeret.

Figyelni az arcvonásokat, amikor valaki kibontja az ajándékodat, melyre már régóta vágyott.

Egy édes kis kölyökkutyával játszani.

Figyelni a napfelkeltét.

Minden reggel hálásnak lenni, hogy megérhetted az új napot.

A tenger, vagy a Balaton!

Mezítláb keresztülmenni a frissen locsolt fűvön.

Egy hűsítő fürdő kánikulából hazaérkezve.

Tudni, hogy jót cselekedtél - még akkor is, ha a többiek mást mondanak.

Egy töről...

Kézbe vettem a hűtőben tárolt fürtös paradicsomot. Négy szép, illatos, piros paradicsom volt egy tövön. Egy kicsi mozdulat volt csupán, és az egyik gyümölcs levált, leesett róla...

Négyen voltunk, éltünk ezen a világon évtizedek óta, akik arról az egy töről származtunk. Tán egy hónapja válaszoltam valaki kérdésére, négyen vagyunk, még megvagyunk mind a négyen.

A Teremtő kézbe vette ezt a tövet, s egyet közülünk leemelt róla.

Egyetlen pillanat volt csupán. Nem volt előjele, jól volt, tevékeny volt, épp a vásárolt friss kenyérral tért haza, s várta a finom reggelit. Egyetlen pillanat volt, szólni sem volt ideje. Hazahívta Őt, a legidősebbet közülünk, aki 77 éve élt ezen a világon. Aki mostanában mondta éppen: „nem félek a haláltól, jöhet bármikor, én készen vagyok, a dolgomat elvégeztem...”

És már nem tudja elmondani nekünk, akik könnyes szemmel nézünk utána, nem mondhatja el, hogy van tovább. De akitől kaptuk ezt a földi létet, aki egymás mellé teremtett bennünket, Ő elmondta a legfontosabbat. „Azt akarom, hogy ők is ott legyenek, ahol én vagyok...”

A Remény maradt, hogy Ő már Ott van, és a Várakozás, hogy ha eljön az ideje, újra együtt leszünk abban a boldogságban, amit nekünk szánt az Idő kezdete óta a Teremtő Isten.

Harsányi Zsolt: Érett gyümölcs

Bár voltam, attól még nem éltem,
Félálom volt ez és nem élet.
halvány tudattal, nem-eszmélten
bennem eddig rekedt a lélek.
Ti néztétek ez alvó lelket,
mely olvas, tapasztal, szerelmes,
tréfán nevet, műtétkor retteg,
pályát is futhat. De még nem lesz.
Így éltem én ötvenhat évig,
Míg Isten gyümölcse, megértem.
Felébredtem. Most véges-végig
a szunnyadott múltat megértem.
Kéj, láz, bánat? Zöld éretlenség.
Petéből hernyó, s abból báb lett,
most ebből lepke, szépség, fenség,
éber tudat és valóság lett.

Most már belőled felocsúdtam,
homály, álom, szendergő létem.
Tudom tudattal, mit nem tudtam;
Tudattalan készültem. Éltem.
Vágy, hír, keserv, ha volt, csak agyrém.
(Alvó élet, be megkínóztál.)
Most körülnézek, mint a napfény.
Isten részeként vagyok már.
Hogy ezt tudjam, ezért születtem,
Hogy tudatom Istenné váljék.
Végre vagyok. Végre fény lettem.
Múltam, amit vetek, csak árnyék.
Ez a földi halált jelenti,
Amely után minden kitérül.
Szép titkomat nem tudja senki.
Az ért gyümölcs lehull a fáról.

„Kezdetben azt gondoltam, hogy a halálod veszteség és pusztulás, fájdalom és bánat, melyet alig lehet elviselni. S most kezdek rádöbbenni, hogy az Életed ajándék volt, és egyre erősödő szeretet maradt utána.”(Marjorie Pizer)

000

Utassy József

Küszöbén az estnek
csillagfakadáskor
dalba fog az ember.
Ha már fáj a sorsa
nagyon szépen fájjon.
Küszöbén az estnek
csillagfakadáskor

A kincseinkről

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, a tolvajok meg kiássák és ellopják. Gyűjtsetek inkább kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá meg nem emészti, sem a tolvajok ki nem ássák és el nem lopják. Mert ahol a kincsed van, ott van a szíved is.” Mt 6,19

Talán erről a jézusi tanításról kellene ma a legtöbbet írjunk, beszéljünk. Mérhetetlen kapzsiság kerítette hatalmába a világot, mely akár a rozsdá a vasat, tönkretesz mindent! Vedd meg mert neked jár! Vedd meg, nem baj ha nincs is rá szükséged, vidd haza és dobd ki! A bevásárlóközpontokba úgy járnak sokan, mint az ókorban a lakomákra, ahol addig ettek amíg vissza nem okádták, és utána folytatták a fogyasztást. Természetesen a vásárláshoz, a fogyasztáshoz egyre több pénz kell, ezért szinte mindenki a munkájáért, bármit is tesz, sokkal több anyagi juttatást kér! Az infláció motorja az emberi kapzsiság, mely hajtja a keresletet és emeli az árakat, szenvedést hoz az egész világra!

Egy alkalommal éktelen karicsolásra figyeltünk fel a csíksomlyói Szent István ház udvarán álló tyúkudvarban. Azt hittük, hogy róka garázdálkodik az udvaron. Előre nem is értettük a hatalmas izgalom okát, de aztán megláttuk, hogy egy kamasz tyúk eszeveszetten száguld egy darab csillogó sztaniol csokipapírral.... Néztük a jószágot, ahogyan a számára haszontalan portékával lohol, nyomában a fél tyúkudvarral. Aztán egy erősebb, ügyesebb elvette a féltett "kincset" és akár egy stafétával rohant tovább! Buta kis tyúkok, mondtuk kacagva.... de aztán elgondolkodtam, vajon mi nem ugyanezt tesszük, ócska rongyokért, evilági dolgokért, - amiket a rozsdá

szétmar és a moly megemészt - emésztjük, törjük magunkat, karácsolva rohanunk?

Isten, a mi mennyei Atyánk nem akarja, hogy nyomorban sanyilódjunk, hanem, hogy csak annyit tegyünk a tányérunkba amennyire valóban szükségünk van! Jézus ezt az állati kapzsiságot próbálja jó mederbe terelve megszentelni! Ne olyan dolgokat gyűjtsünk, mik csupán csillogó csomagolópapír, értéktelen lim - lom, hanem a jócselekedetek örökre megmaradó kincsházát töltsük fel. A szeretet, az irgalom tettei olyan pompás ékszerek, melyeket a mennyek országában is büszkén viselhetünk!

Szeretettel, Csaba testvér.

Aranyosi Ervin: Üres kézzel jövünk – megyünk!

Mikor a Földre érkezünk,
nagyon üres mindkét kezünk,
s mikor a Földről távozzunk,
csak annyink lesz, amit hozunk.

Ezért ne is gyűjts kincseket,
a kincs, s nagyon mind itt reked!
Csak lelked lehet gazdagabb,
ha jól érezted itt magad.

Mi a tiéd e létben itt?
Ha vannak szép emlékeid!
Azt nem veheti senki el,
s viszed, ha egyszer menni kell!

Élményeid a kincs csupán,
időd ne vesztegeds bután,
élvezz ki órát, perceket,
örömmel töltsd fel lelkedet!

Szerezz örömet másnak is!
A jó érzés a drága kincs!

Ezt szórd a szélbe szerteszét,
s ez nem afféle szentbeszéd!

Szeress, örülj, legyél vidám!
Ne sajnálj eztán semmit ám!
Tedd teljessé az életed,
a szép vezesse léptedet!

A szép, a jó, s a szeretet,
s ne játssz másoknak szerepet!
Hisz angyal vagy, ha felfogod,
a boldogsághoz van jogod!

Amit adsz, vissza azt kapod,
tedd tartalmassá a napod!
Légy hálás persze mindenért,
ami öröm e szinten ért!

Ha egyszer eljön majd a nap,
mikor a menny visszafogad,
s Atyádhoz végre visszatérsz,
lelked mutatja, mennyit érsz!

Az Idő múlásáról

Talán emlékeznek a régi Olvasók, mennyit emlegettem nagy szeretettel Danit, a kis Keresztfiamat, ahogy évről évre óvodába, onnan iskolába vitt az útja. Micsoda mulasztás, hogy mostanában nem emlegetem!

Talán zavarban vagyok az Idő múlásától. A kicsi Danika nincs, sokszor keresem az emlékeimben...

De van Valaki, akinek már nem kefefrizurája van, Ő oldalra fésüli még mindig aranyszínű dús haját. Sovány, megnőtt, gimnáziumba jár, hadarva beszél, néha pattanásos a homloka és talán kevesebbet mosolyog? De én most is nagyon szépnek látom.

Zavarban vagyok, mert nem mindig értem, amit mond, pedig a hallásom nem öregedett. Ezek a mai gyerekek másképp beszélnek, mint régen! Viszont Ő segít, ha az okos telefonommal nem boldogulok. Most is okos, tanulmányi versenyeken jól szerepel, díjat nyer, istápolja a kisebb testvéreit.

Lotti, a kicsi 2 nap múlva eljön Vele, én fogok vigyázni Rájuk. Vagy Dani vigyáz arra, hogy Lotti jól érezze magát abban a közegben, ami Daninak is csak az emlékeiben él? Mert mi tűrés-tagadás, szerintem Ő is zavarban van. Nem találja a keresztanyját, aki focizott vele, bohóckodott vele, néha szigorú volt, és itt lehetett aludni náluk... Én nem csak az Időt okolom, hanem a Covidot. Elvett tőlünk majd 2 évet. Két fontos, gyönyörű év lehetett volna. Eközben Dani kamasz lett, én pedig megöregedtem.

Azért 2 nap múlva, ha itt lesznek, majd nagyon jó kedvem lesz, talán beállok a kapuba (de Ő olyan erőseket rúg, hogy vékony csontjaim, ajjaj!) Finom ebédet csinállok, sokat nevetünk – erről Lottika fog gondoskodni; és talán egyszer még itt is alhatnak a nyári szünidőben, ha a szülők ideadják féltett kincsüket, az 5 éves kicsi lányt. Szerintük nem maradna itt nélkülük éjszakára, pedig Dani csaknem apai szeretettel vigyáz rá.

Reménykedjünk, az Élet kegyes lesz hozzánk, és feledtet Covidot, öregséget meg kamaszkort - csak a Szeretet lesz itt velünk, abban pedig mindenki jól érzi magát! Nem igaz?

OOO

Tamási Rebeka: Nem kéne, hogy elmenj

Nem kéne, hogy elmenj

Ha akarod, körbe vezetlek. Ez a Bobi háza, de most a kerti szerszámokat tartja benne apu. A Bobi tavaly halt meg, tele volt belül rákkal, és el kellett altatni, mert már nagyon fájt neki. Az ott a riasztó, most az őrzi a házat, meg ha látod, a Lufi tacskó a szomszédban, bár ő legtöbbször bent van. Egy néni a keresztbe-utcából azt mesélte anyunak, hogy itt majdnem minden kutya rákban hal meg, és megmutatta az ő kutyáját is. A Manó is rákos volt, meg a néni is. Azóta nincs kutyánk.

Ez a veteményes, anyu nagyon viccesen káromkodik, mikor a poloskákat üldözi, megszúrták az összes paradicsomot, úgyhogy a boltban kell venni drágán. Apu szokott locsolni meg permetezni. Vettek gyümölcsfákat. De azok még, látod, ilyen kis kórók, tavaly is egy sárgabarack volt a termés. A málna se maradt meg, pedig apu mindig arról mesél, hogy kissrácként annyi málnát ettek, hogy csupa piros lett a foguk. Apu, piros foggal, hihi!

A házunk egy régi szemétdombra épült, szép tárasasház. Új építésű. Anyu szerint modern és praktikus, ezért akartak ilyet. A cukrászdás bácsi azt mesélte, hogy a város széle egy nagy gyümölcsös volt. Innen vitték a barackot meg a cseresznyét Budapestre, leúszatták a folyón a kofák. Ez új volt nekem, a kofák. Ő mesélte a szemétdombot is, hogy azóta fogalma sincs, hogy mi lesz a szeméttel. Régen, amikor még telefonfülke állt a kereszteződésben, az utcák végén volt egy nagy konténer, oda hordták a szemetet. Aztán jött a kukásautó, és elvitte a szemétdombra. De folyton nő a város, mindenki itt akar lakni, beépítik ezek még a szemétdombot is, ezt mondta.

Én például nem akartam, nekem mindegy volt, hol lakunk, de anya azt mondta, hogy kicsi volt a lakásunk, és már nagyon vártak téged. Azt akarták, hogy legyen kert, mert az jó a gyerekeknek. Felvették a hitelt és befizettek a házra, de sokáig nem is épült meg. Most már jó, már három éve itt lakunk, nyáron itt szoktunk grillezni a teraszon. Innen is be lehet jönni, ezt is anyuék akarták, hogy ilyen kapcsolatos kert legyen a ház. Kertkapcsolatos. Ez az ebédlő, ez csak egy sima ebédlő. Az a konyha, a késekhez nem szabad nyúlni, csak a vajashoz. A nappaliban van a tévé meg a kanapé, ha a karfára ülsz, ronda lesz. Anyuék szobájában van a nagy rugós ágy, de most már túl nagy vagyok, és nem engedik, hogy ugráljak rajta. Az én szobám ilyen szép, tavaly kaptam az íróasztalt, a sulis miatt. Látod, a csillagokat a plafonon? Világítanak a sötétben! A te szobád is megvan, de amíg nem jössz, ott tartjuk a téli ruhákat nyáron, meg a nyári ruhákat télen. Meg minden mást, ha vendégek jönnek. Már nem szokták megkérdezni, hogy akarok-e kistesót, és anyu-nak sem mondják, hogy most kéne még gyorsan összehozni egy gyereket, amíg még fiatal. Pedig szerintem anyu most is fiatal.

Megmutatom a hátsó kertet is, az sokkal izgalmasabb. Például. Itt a hinta, ha magasra hintázol, olyan, mintha repülnél! Ezt a várat apu nekünk építette, csak vigyázz, mert a harmadik foka a létrának letörött. Felhoztam a kincseimet ide. Ha nem leszel undok, neked adom, amelyik már nem kell. Itt senki se lát, és te se látsz senkit. Egy igazi bunki. Szeretnék itt is aludni egyszer, de egyedül félek. Veled nem félnék. Apu azt mondta, hogy már sokszor visszafordultál, és hogy ne nyaggassam anyut ezzel. Megint elment a baba, anyu ezt mondta a telefonba a legjobb barátnőjének, véletlenül meghallottam. Szerintem nem kéne, hogy elmenj, mert mi még mindig tökre várunk, én például. Ha a ráktól félsz, az csak a kutyákra veszélyes, meg talán a nénikre. Jó, nem túl menő, hogy szemétdombra épült a házunk, de azért nem olyan rossz, nem is látszik. Csak az ilyen öregek emlékeznek rá, hogy mi volt itt régen, mint a cukrászdás bácsi, de ő legtöbbször a sütikről beszél, hogy már az sem a régi, mert most mindenki a mindenmenteset kéri, az meg minek.

Janikovszky Éva: Kire ütött ez a gyerek?

Amíg kicsi voltam és okos és kedves és szép, mindig tudták, hogy kire hasonlítok.

Nagymama azt mondta: Istenem, akárcsak az anyja!

Nagypapa azt mondta: az ördögbe is, szakasztott az apja!

Emil bácsi azt mondta: a megszólalásig szegény Jolán!

Apukám azt mondta: mintha csak magamat látnám!

És anyukám azt mondta: azért talán rám is hasonlít egy kicsit!

Amíg kicsi voltam, és több eszem volt, mint egy nagynak, anyukám egy füzetbe írta be, hogy mikor fordultam a hasamról a hátamra, mikor ültem fel először, mikor álltam fel a járókában, mikor ittam először bögréből, és mi volt az első szó, amit kimondtam.

Amíg kicsi voltam és aranyos, mindenki így beszélt hozzám:

Anyuka egyetlen boldogsága! Nagymama szeme fénye! Drága csillagom!

Kicsi bogaram! Eszem azt az arany kezecskéjét!...

Amíg kicsi voltam és bűbájos, apukám albumba ragasztotta a fényképeimet, hogy mindenki megnézhesse, milyen voltam háromnapos, kéthetes, négy hónapos és egyéves koromban. Ebben az időben került az első kinőtt tipegőcipőm anyukám fölé a polcra, ekkor vágott le a nagyanyám egy fűrtöt abból a gyönyörű aranyhajamból, s ekkor tette apukám a tárcájába, amit neki rajzoltam.

Amíg kicsi voltam, mindenki csodálta, hogy megint mennyit nőttem, megint mit mondtam, és nahát, milyen ügyes vagyok. És apukám lefényképezett az Állatkertben, a játszótéren, Cézárral, akitől nem féltem, Aranka nénivel, akitől féltem, és az óvodai záróünnepélyen, ahol nekem tapsoltak a legtöbbit. Pedig a fényképeken az sajnos nem is látszott, hogy engem minden érdekel, hogy olyan eleven vagyok, mint a csík, és úgy fog az eszem, mint a beretva.

Amíg kicsi voltam, okos és kedves és szép, aki csak látott, mind azt mondta: Micsoda sikerült gyerek! Igazán büszkék lehetek rá!

Amióta megnőttem, és butaságokat beszélek, és elviselhetetlen vagyok, és rossz rám nézni, aki csak meglát, azt mondja:

Ez volna a ti fiatok? Szinte hihetetlen! Nem lehet ráismerni!

És a család szégyenkezik, mert arra persze nem számítottak, hogy én is kinövöm magam.

Amióta nagy vagyok és nyegle és idétlen, csak ülnek és sóhajtoznak, hogy kire ütött ez a gyerek.

Nagymama azt mondja: én nem tudom, kire, de az anyjára biztos nem!

Nagypapa azt mondja: én nem tudom, kire, de az apjára biztos nem!...

Apa azt mondja: most láthatja az anyja, hogy nem kellett volna mindent ráhagyni!

Anya pedig azt mondja: te vagy az apja, hát mért nem pofozod meg?

És bár a család jól tudja, hogy minden kamasz elviselhetetlen, egymás között mégis belátják, hogy ami sok, az sok, az ő türelmüknek is van határa, és ez

így nem mehet tovább. Csak még azt nem tudják pontosan, hogy akkor hogyan is menjen.

Nagymama szerint valakinek, ugye, nevelni kellene ezt a gyereket, mert csak nő, mint a dudva.

Nagypapám szerint szigorúbban kellene fogni ezt a gyereket, mert első a kötelesség.

Aranka néni szerint meg kellene válogatni, hogy kikkel barátkozik ez a gyerek, mert aki korpa közé keveredik, azt megeszik a disznók.

Anya szerint többet kellene aludnia ennek a gyereknek, mert sosem alussza ki magát. Apa szerint többet kellene tanulnia ennek a gyereknek, mert így nem viszi semmire.

Amióta nagy vagyok és ütődött és nyegle és idétlen, azóta nem lehet hozzám szólni. De azért szólnak. Pedig tudják, hogy ha hozzám szólnak, az olyan, mintha a falnak beszélnének. Nem tudom, a fal miért nem válaszol, én azért nem, mert abból csak baj van. Én ugyanis tisztességesen válaszolni se tudok. Ha azt kérdezik tőlem, hogy mondd, édes fiam, mire használod te a fejedet? Én csak úgy magamtól azt válaszolnám, hogy azzal szoktam fejelni, azon növesztem a hajamat, és azon van a fülem is, amit mozgatni tudok. Ez persze nem tetszene nekik, mert már sokszor megmondták, hogy a fejem azért van, hogy gondolkozzam vele. Ha azt kérdezik tőlem, hogy csak tudnám, hogy mit csináltál egész délután, hogy késő este fogsz hozzá a leckéhez?!

Én ugyan elmondhatnám, hogy délután fölvettem a magnóra három számot, Jaztán visszahallgattam, aztán megpróbáltam leírni a szövegüket, aztán kerestem hozzá szótárt, aztán találtam a szótárban két képeslapot, amiről eszembe jutott a képeslapgyűjteményem, ami egy nagy borítékban volt, de persze megint eltette valaki, mert mindent elrámolnak, de azért csináltam a képeslapgyűjteménynek egy képeslapgyűjtemény-tartót, mert nálunk semmi se veszhet el, és majd ha megtalálom, akkor abba fogom tenni, igazán nagyon jó kis képeslapgyűjteményt csináltam, csak sajnos közben a ragasztó ráfolyt az íróasztalomra, akkor kerestem benzint, hogy föloldja, és föl is oldotta, de sajnos a lakkozást is a tetején, akkor kerestem lakkot, hogy lelakkozzam, de a csónaklakkos dobozban valami más volt, mert mindig mindent összeöntenek, és le kellett smirglizni az egészet, erről eszembe jutott, hogy jó volna feltalálni egy olyan lakkot, amit nem kell smirglizni, hanem egyszerűen le lehet húzni, és alatta van egy másik lakkréteg, ami még egészen új. Erről eszembe jutott, hogy kémiából holnapra három példa van feladva, csak azt nem tudom, hogy melyik három, és ezért felhívtam a Lazaricsot, mert az valami fantasztikusan megjegyzi az ilyesmit, és tényleg tudta, és én belejátszottam neki a telefonba a három új számot, amit fölvettem, hadd halljon ő is valami normálisat, és akkor hazajöttek.

Ha én ezt mind elmondom, akkor az egészből csak annyit értenek meg, hogy megint tönkretettem az íróasztal lapját. Ezért inkább csak a vállamat vonogattam, amire azt kérdezték, hogy csak tudnám, hogy kitől tanulod ezt a tempót! Mintha magamtól nem jöhetnék rá valamire. A végén úgymint azt mondják, hogy

én nem tudom, hogy milyen gyerek vagy te! Pedig ők mindnyájan tudják, hogy milyen gyerek vagyok, csak én nem.

Nagymamám szerint az a baj, hogy ideges ez a gyerek,

Nagypapám szerint az a baj, hogy nem sportol ez a gyerek,

Aranka néni szerint az a baj, hogy zárkózott ez a gyerek,

Emil bácsi szerint az a baj, hogy nem érdekli ezt a gyereket semmi,

Anya szerint az a baj, hogy túlterhelt ez a gyerek,

Apa szerint az a baj, hogy nem gondolkozik ez a gyerek,

De abban mindnyájan egyetértenek, hogy nincs bennem semmi jóérzés.

Én nem tudom pontosan, hogy mi az a jóérzés, de nekem mindig kapar a torkom, ha válogatott meccsek előtt eljátsszák a Himnuszt, vagy győzünk a versenyen, és felhúzzák a zászlót, még most is polcomon tartom az öreg macimat, és mindig sajnálom a halat, amit kifogok a vízből.

És az sem igaz, hogy nekem eszembe se jut, hogy segítsék valamit, mert a múltkor is elmosogattam a Borinkáéknál a buli után, és a végén még a konyhát is felmostam. Mondta is a Borinka nagymamája, hogy a Borinka lány létére példát vehetne rólam, amiért persze a Borinka bosszút állt, és megvárta a nagymamámat az ABC előtt, és elvette tőle a két szatyrot, és hazáig cipelte. Azóta én példát vehetek még a Borinkáról is, aki ugyan nem egy szépség, de legalább van benne jóérzés. Persze még így sem értik, hogy mit eszek én éppen a Borinkán, mikor itt van az Istvánék lánya, aki itt lakik a szomszédban, vagy itt van a Déneske húga, aki mégiscsak komoly lány. És mért nem barátkozom a Déneskével, mikor a Déneskétől csak jót tanulhatnék? Mert az se normális, hogy folyton csak itthon penészedek, a rossz levegőben, és bőgetem a magnót.

Az én koromban se apukám, se anyukám nem heverészett világos nappal a rekamién, nem ült a földön görbe háttal a magnó mellett, hanem ebéd után azonnal nekifogtak a leckének, aztán ahogy befejezték, szaladtak ki a szabadba, és szívták a jó levegőt. Énszerintem azért, mert se apukámnak, se anyukámnak nem volt magnója....

Apa azt mondja, hogy ő örül, ha vannak barátaim, de szeretné látni, hogy kik azok. Aztán amikor eljönnek, és látja őket, akkor meg nem szereti nézni. Mert micsoda társaság ez, hogy egyik sem törli meg a lábát, de mindegyik zsebre dugja a kezét, hogy egyik se tud tisztességesen köszönni, de nyugodtan leveti a cipőjét, és egyiknek sincs egy normális szava, mert vagy nyerítenek, mint a lovak, vagy hallgatnak, mint a kukák. Mert anyukámnak és apukámnak az én koromban nem volt se magnója, se lemezjátszója, se táskarádiója, de megvolt a maga jó társasága, akikkel kirándulni jártak, társasjátékokat játszottak, és értelmes emberek módjára beszélgettek. Apa és anya barátaiból egytől egyik nagy ember lett, kivéve azt, aki sajnos elkallódott.

Nagymamám szerint az én barátaimnál azt se lehet tudni, hogy melyik a fiú, és melyik a lány, mert egyforma maskarában járnak, hogy rossz rájuk nézni.

Ha meg nem járnak egyformában, és lehet tudni, hogy melyik a fiú, és melyik a lány, akkor azt mondják: mit meg nem engednek maguknak, hát van ezeknek a lányoknak egyáltalán anyjuk?

Amikor mindenki látta már otthon a barátaimat, nagyapám azt mondta, hogy azért lehetne bennem annyi belátás, hogy a szüleim dolgozó emberek, és nekik is csak ez az egy vasárnapjuk van, és előtte csak egy szombat, amikor végre pihenhetnének, hát legalább ilyenkor szeretnének csöndet és nyugalmat az otthonukban.

Énbennem volt annyi belátás, és ezért fogtam a magnót, hogy elmenjek egy barátomhoz. Anya örült ugyan, hogy végre kimozdulok, és nem ülök itthon görbe háttal a rossz levegőben, és nem is heverészek világos nappal a rekamién, de tudni akarta a barátom nevét, címét, utolsó bizonyítványát és a papája foglalkozását, mert őt ugyan nem érdekli, hogy ki kinek a fia, mert az nem számít, de azt előre megmondja, hogy nem viszem el a magnót sehova, mert nem azért vették nekem drága pénzen, hogy más elrontsa nekik. Ez azért van, mert egyszer a Blazsek elvitte a magnót, és véletlenül éppen akkor romlott el. Apukám akkor is azt mondta, hogy tudtam, tudtam, előre megmondhattam volna!

Mert a felnőttek mindent előre tudnak. Azt is, hogy leesem onnan, azt is, hogy összetöröm, azt is, hogy felgyújtom, azt is, hogy kiöntöm, azt is, hogy megfázom, és azt is, hogy nem lesz ennek jó vége. Csak azt nem értem, hogy akkor mért mérgesek, amikor a végén igazuk lesz. Én nem szeretem előre tudni semminek a végét, kivéve a matekpéldákat, de azt mindig megkérdem a Lazaricstól.

Amióta nagy vagyok, és az ötéves húgomnak is több esze van, mint nekem, arra is kíváncsiak, hogy mondd, édes fiam, tulajdonképpen hogy képzeled te el az életet?...

Az életet akkor próbálom elképzelni, amikor leülök tanulni, mert olyankor van rá időm, vagy amikor kijövök a moziból, mert akkor van hozzá kedvem, vagy ha Borinka fölfütyül értem, mert olyankor eszembe jut. Énszerintem az élet az elég tűrhető, és nem kell vele az embert folyton ijesztgetni, én egész jól érzem magam az életben, ha nem is látszik rajtam ...

Hiába kérdezi tőlem apa, hogy milyen ember lesz így belőlem, mert én sem tudom, pedig már sokszor gondolkodtam rajta. Lehet, hogy még nővök öt centit, de hármát biztosan, és egy vagy két számmal nagyobb cipőt hordok, és remélem, megerősödnek a karizmaim, és szélesebb lesz a vállam, és szakállam is fog nőni. De azért egy kicsit hasonlítok majd az apura, és egy kicsit az anyura, és ha majd ők öregek lesznek, és ott ülnek a parkban a padon, akkor újra mutogatni fogják mindenkinek a fényképemet, hogy ez pedig a nagyfiunk, biztosan látta már a tévében, és olvasta az újságban, mert világhírű, igen, ő az, aki elérte és bejárta és felfedezte, megnyerte és túlszárnyalta és megdöntötte, megtalálta és elfogta és megmentette, legyőzte és felszabadította és kikiáltotta, átélte és megírta és megzenésítette.

És akkor majd mindenki köréjük gyűlik, és csak csodálkoznak és ámuldoznak, hogy nahát, ez volna a maguk fia?! Szinte hihetetlen! Büszkék lehetnek rá! És akkor végre apukám se fogja mondani, hogy tudtam, tudtam, előre megmondhattam volna.

Egy csoda története

Néhány évvel ezelőtt a levéltárban szentszéki bírósági iratok, házassági peres ügyek rendezése közben egy igazi ritkaságra akadtam: egy megjavult-megújult házassággal kapcsolatos értesítésre-hálalevélre. A sok-sok kisiklott kapcsolat dokumentuma, egymással gyakran szóba sem álló felek nyilatkozatai között megdöbbenett az a "műfaj- és hangnembváltás", amely ezt a vallomást jellemzi.

A szülők háláját az utódok örömhírként fogták föl, és fontosnak látták erről az egykor ügyes-bajos dolgaikkal foglalkozó hivatalt is értesíteni.

Azt hiszem, mindannyiunk számára szükséges, hogy a hasonló örömhíreket életünk során felismerjük és értékeljük, illetve elgondolkodjunk róluk. Ezért gondoltam arra, hogy közreadom a történetet.

A helyszín egy magyarországi falu a 20. században, a szereplő házasság felek egyszerű emberek, akiket most az első emberpárról nevezzünk Ádámnak és Évának. Folytatom az említett levél szövegével, melyet tehát egy meglelt korú férfi küldött el a Hivatalnak. A levelet idős apja hagyatékában találta. Így küldi a Hivatalnak:

„Nem szoktak Istennek hálalevelet írni. Talán mert nem tudni a címét! Én egy szép napon találtam egy ilyen hálalevelet, ahogy boldogult édesapám hagyatéki iratait rendeztem.

„Édes Jólsten! - olvasom - Bocsáss meg nekem, hogy csak most, életem utolsó napjaiban írok Neked, amikor már egyébként is gyakran kell Rád gondolnom. Megfeledkeztem ugyanis arról, hogy levelet írjak Neked hálából, hogy megköszönjem Neked azt, hogy 20 éve kérésemre csodát műveltél.

Bizonyára emlékszel arra, hogy egykor Évát adtad nekem feleségül. Igen ügyes asszony, el kell ismernem, házam tájkát rendben tartotta, felnevelte gyermekeinket, jóságosan és jámboran, tisztán járatta őket az iskolába, és minden étel nagyon ízletesen került az asztalra. Egy ruhámon sem hiányzott a gomb, sőt még az ingemen sem. Tulajdonképpen mindig nagyon megelégedettnek kellett volna lennem. De 20 éve mégsem voltam az! Elpanaszoltam Neked akkor bánatomat. Ez történt házasságunk 10. évfordulójára virradó éjjel. "Édes jó Istenem - így imádkoztam akkor Hozzád - így nem mehet ez már tovább! Feleségem önfejű, mindig ellenkezik, egész nap veszekszünk, mindig övé az utolsó szó. Ha én jobbra tartok, ő balra, még akkor is, ha vasárnap szentmisére megyünk. Sosem marad el a civakodás. Istenem, Te mindenható vagy, kérlek, tégy csodát! Változtasd át feleségemet, aki valóságos sárkány, szende, jóságos galambbá, hogy házasságunkban megszűnjék az állandó, viharos veszekedés, hogy egyszer már belátásra jusson, és ne akarja mindenre az utolsó szó jogát fenntartani!" Így imádkoztam akkor, és az Amen kimondása előtt azt kértem, hogy a csoda még azon az éjjelen történjék meg, mert másnap ünnep lesz, és én házasságunk második évtizedét szerettem volna egy megújult feleséggel kezdeni!

Másnap hajnalban, ahogy felébredtem, jó szót szoltam feleségemnek, hogy feleletéből kivegyem, vajon megtörtént-e a csoda. Feleségem igen kedvesen válaszolt a szavamra. Ekkor, Uram, még kételkedtem, mert a csoda az olyan, hogy az ember nem mindjárt hisz benne. Új inget kértem, mely eddig mindig kiváltotta az első összeütközést, aztán kértem egy másikat, nem másért, mint hogy megtudjam, vajon tényleg tettél-e csodát. Megkaptam a másik inget, minden ellenkezés nélkül. Leültünk a reggelihez, nagyon kedves igyekeztem lenni Évához, szerettem volna rászolgálni Uram, a Te csodádra, nehogy saját türelmetlenségemmel felborítsam azt!

Éva kávéát töltött a csészembe, amit esküvőnk óta sohasem tett meg, én pedig vaját kentem kenyérre neki. Amint a templomba indultunk, azt az utat kerestem, amit ő nagyon szeretett, de ő mindenképpen a másikat ajánlotta, melyet én szerettem (azért, mert a cigaretta-trafik felé vitt). Így telt el az egész nap, teljes összhangban és barátságban, egyetlen haragos szó el nem hangzott. Imám meghallgatást nyert, új asszonyt adott nekem Istenem, és ezután alig veszekedtünk egymással, nem a saját igazunkat kerestük. Mivel ő mindig engedékeny volt, én sem akartam más lenni, szinte kiolvastam szeméből a kívánságát, és ez így maradt a mai napig.

Az első tíz év veszekedéseit húsz év boldog házasság követte. Az emberek azt mondják, hogy ma már nem történnek csodák. De itt velem történt a csoda! Ezért vagyok ma is hálás Neked, édes jó Istenem, és ha majd nemsokára előtted állok...

...A levél nem volt befejezve, de én megismertem édesapám keze írását.

Elvittem a levelet édesanyámnak, aki nagy szívfájdalommal gyászolta apámat. Könnyes szemmel olvasta el, de még nem ért egészen a végére, amikor mosolyogva így szólt: "Eddig mindig azt hittem, hogy a jó Isten az én imámat hallgatta meg. Én ugyanis azon az éjjelen azért imádkoztam, hogy Isten műveljen csodát, változtassa meg a férjemet, aki önfejű és mindig ellenkezik velem. Ahogy akkor másnap felébredtem, igyekeztem barátságos szóval kipuhatolni, hogy vajon Isten meghallgatta-e imámat. Amint édesapád szívélyesen válaszolt, és nem ellenkezett velem, legnagyobb ámulatomra tapasztaltam, hogy édesapád más lett, én pedig életünk végéig minden igyekezetemmel azon voltam, hogy ezt a csodát el ne rontsam!" (facebookról)

Berényi Mihály: Vallomás

Mennyire szeretlek? Egy szóval: örökké!
Vallomásom már nem a férfias gőgé.
Nem jövök kérkedőn, mellemet döngetve,
vénülő kezemnek ehhez már nincs kedve.
Nem futok elébed -hol itt fáj, hol ott fáj-,
megroppan a térdem, a jó öreg mordály.
Nem vagyok dalia. Nem dicsérem magam.
Jó tulajdonságom? Elfogyott. Egy, ha van:
Szeretlek!

Márai Sándor: Monológ

Akarok még hinni az életemben
s a mások életében - akarom,
hogy izmos és erős legyen karom
s földaloljak egy lobogó "igen"-ben.
Mert megbocsátottam mindenkinek
s szeretném, hogy nekem is
megbocsásson, ki tetten ért
a pózon és csaláson
és ne vádoljon többé senki meg.
A múltat én elhordozom magammal
új életemre, mint zsákját a vándor:
hogy éltem egyszer én, Márai Sándor,
s emlékeimmel elmotozva élnék,
mert amit érdemeltem, rám talált:
kaptam egy életet és egy halált.

Kapui Ágota: Két személyes névmás

Két személyes névmás
egyik te másik én
kik egymás mellett ülnek
a világ peremén
egy állítással szemben
egy örök tagadás
egy perlekedő száj és
a konok hallgatás
így lesznek ők egészzé
két félből egy anyag
mint mesteri tenyérben
kancsóvá gyúrt agyag
egy asszony és egy férfi
két kökemény dió
egy megfejtetlen rejtély
miért hogy élni jó
egy igen és egy nem
épp te és éppen én
két osztozkodó senki
az Isten kenyéréen.

Lackfi János: Hogyan tudjuk szeretni a láthatatlan Istent?

Szánalmas egy bolondnak nézek ki,
valaki olyannal beszélgetek folyton,
aki teljesen láthatatlan.
Akkor honnan tudni, hogy létezik.
Még énekelgetek is neki, mintha
az anyukája lennék, s dajkálnám,
pedig ő a hatalmasabb, ő dajkál engem.
Táncolok is vele, pedig nem úgy fest,
mintha lenne lába... Akkor ezt most hogyan?
Hallom a szavát, pedig bőrbe van kötve,
hideg betűkbe zárva egy nagy könyvben,
mégis forrón súgja a fülembe.
Ha galléron ragadnak egyszer,
hogymost aztán már elég, mutassam
meg az én Istenemet kerek-perec,
csapjak olyan hókuszpókuszt,
amitől a világ megláthatja színről színre,
akkor aztán szépen felsülök.
Hát az utolsó nyamvadt celeb is látható,
akire pedig holnap már senki sem
emlékszik, miért nem látható az én Istenem,
aki már vagy hétezer éve masszívan létezik,
mármint szerintem meg a többi
hozzám hasonló szerint? Hogy van ez?
Mondhatom én, hogy öltött már emberi testet,
volt neki keze, feje, lába, lehetett vele
mulatni, táncolni, énekelni, lehetett
őt ölelni, de az már régen volt,
a vége pedig szomorú a sztorinak,
nem bírtuk ki nem-emberi jóságát,
ezért szépen vérbe fojtottuk.
Naná, majd elnézzük, hogy valaki
tökéletes, miközben mi csak bénázunk
folyamatosan, fájdalmat okozunk
és sebeket gyűjtünk be állító nap!
És a legvége megint jó, de csak
pár ember látta, mert feltámadt,
ezt már végképp nem hiszi senki,
még a barátai közül is kevesen,
ne már, a rohadó hús, a bűzös csontok,
képtelenség! Most akkor én tényleg
ezzel a hányatott sorsú Istennel élek,
lelkét lélegzem, szavait iszom,

jelenlététől részegülök? És meg se tudom mutatni? Dehogynem, csak az hosszú utazás lesz, nap nap után, éj az éjre, míg megtanuljuk jeleit olvasni, hangját kiszűrni a zűrzavarból. Míg a belső világ ki nem tárul. De persze ehhez közel kell jönni, még közelebb, kedves bizalmatlan testvérek, s csak annak fog menni, aki nem az eszével érez, hanem a szívével gondolkodik, s átadja magát teljesen.

Ami nagyon nehéz, még sincs ennél könnyebb dolog.

Szabó Lőrinc A nyugodt csoda

Tudom, semmi, de semmi közöttök hozzám, butuska tücskök a fű között, mégis jólesik azt képzelni, hogy mikor így este ablakot nyitok, nekem üzentek, sok hú kis barát, lelkesedve, hogy csak szép a világ – és hogy amiként szobámba a rét vigasznak lengeti be fűszerét, a hömpölygő, meleg szénaszagot s benne az ezer szikra csillagot s a parázs holdat, ti is úgy külditek, olyan lélekkel, köszöntésetek, úgy építitek, hangokból, puha zenéből, ide, az ágyam köré, az izgatott nap romjai fölé, azt, ami örömünk volt valaha, közös örömünk: a nyugodt csodát, a zengő boldog, nyári éjszakát.

Hűs habokban elmerülni...

Kedvcsináló nyári vizes programokhoz

Hőségben a legfelkapottabb hazai pihenőhely a Balaton, aminek partjai ennek köszönhetően tele is vannak egész nyáron. De van élet a Balatonon túl is! Hazánk vizei számos más lehetőséget kínálnak, ha strandolásról van szó. Cikkünkben kicsit kitekintünk, és körbejárjuk, mit kínál a Dunántúl.

Hivatalosan is itt a nyári szünet, elkezdődött a vakáció! Az egyetemeken is véget ért a vizsgaidőszak, így aki csak él és mozog, enyhülést keres majd a nagy hőségben. Ezt a legkönnyebben pedig egy tó vagy valamilyen víz partján tehetik meg. De hova menjünk, ha nincs kedvünk a zsufihoz, vagyis szóba sem jön a Balaton vagy a Velencei-tó? Mutatjuk!

Hévíz

Először maradjunk még a Balaton közelében, és kezdjük mindjárt egy kakukktojással, a Hévízi-tóval. A világ legnagyobb vulkanikus eredetű termálvize, melynek hőmérséklete nyáron eléri a 35-38°C-t és télen sem csökken 22°C alá. A gyógyvíz számtalan, a szervezetre jótékonyan ható ásványi anyagot tartalmaz, a tó medrében található gyógyiszap pedig csak fokozza a víz gyógyító hatását. A Hévízi-tó tehát méltán híres, így nagyon közkedvelt is, de az elmúlt időszak történései miatt egyre kevesebb külföldi turista keresi fel. Arról, miért érdemes Hévízre látogatni már egy külön cikket is írtunk.

Borostyán tóstrand

Kicsit távolabb a Borostyán tóstrand ígér nyugodt kikapcsolódást Zalalövön. Itt garantált a pihenés, hiszen a zöld környezetben megbújó 35 hektáros vízfelülettel rendelkező tó partján nem kell számítani turistaáradatra. A kis zalai település strandján minden adott egy remek családi programhoz. A tó enyhe lejtése lehetővé teszi, hogy kisgyermekesek is biztonságban pancsoljanak a parthoz közel. Az úszni vágyóknak pedig a tó közepe felé érdemes venniük az irányt, ahol már több mit két méter is lehet a mélység. A füves part és a lombos fák remek lehetőséget kínálnak a napozásra és egy kis tollasozásra is.

Sárvíz-tó

Egy kicsit odébb, a hegyek között megbújva várja a hűsölni vágyókat a gersekaráti Sárvíz-tó. Ezen a strandon minden megtalálható, ami egy igazi nyári kikapcsolódást nyújthat. A fehérhomokos, tengerpartot idéző plázs vize lassan mélyül, így a kisgyermekeseknek sem kell aggódniuk. A part füves részén nádfedeleles napernyők is bérelhetők, amelyek megvédik a leégéstől a napozókat. A strandolás mellett további szolgáltatások is igénybe vehetők, mint pl. a vízibicikli vagy a jetski.

Gyékényesi bányató

Ha az irányt a Balatontól dél felé vesszük, akkor mindenképp látogassuk meg a gyékényesi bányatavat. A Somogy megyében található, káprázatos látványt nyújtó tó nem csak a strandolási lehetőség miatt lehet érdekes. A tavon több sziget, félsziget és öböl is megtalálható. A 220 hektáros vízfelület nemcsak a horgászok, hanem a bűvárok kedvelt helye is, hiszen a Magyar Búvárszövetség itt rendezi az országos tájékozódási búvárúszóversenyeket. A fürdőzők azonban a tó sekély részén kialakított szabadstrandon felszerelés nélkül, biztonságban élvezhetik a hatalmas víz adta enyhülést.

Deseda

Gyékényes után egy másik somogyi tavat is érdemes kiemelni. A Kaposvárhoz közeli Desedát. A tó környéke elképesztően gyönyörű, így a strandolás mellett túrázhatunk, sportolhatunk is, sőt, megcsodálhatjuk a tó félszigetén elterülő arborétumot, és ha kedvünk tartja, még sétahajózhatunk is a nagy nyári melegben. A Deseda strandja remek kikapcsolódást és felfrissülést nyújt a hőségben. Nem mellesleg a Balatontól alig több mint félórára található, így könnyedén elmenekülhetünk a tömeg elől.

Pécsi-tó

Végül, de nem utolsósorban tekintetünket irányítsuk a Mecsek vonulatai felé! A hegyek között megbújó Pécsi-tó egy igazi gyöngyszem. Az Orfűn található 72 hektáros tó csak az egyike a környék tavainak, mely az elmúlt időben igen kedvelté vált a strandolók körében. A vizek szerelmesei itt akár kenushatnak, kajakozhatnak is, és az egyre népszerűbb sup-ot is kipróbálhatják. Az itt felsorolt néhány példából is jól látszik, hogy ugyan valóban a Balaton a legmeghatározóbb és talán a legkedveltebb úti cél a nyári hónapokban, mégis: érdemes felkeresni más hazai vizeket is, ha pihenésre, kikapcsolódásra és felfrissülésre vágyunk.

Weöres Sándor: Barangolók

**Gyöngy az idő, vándoroljunk,
nincs szekerünk, bandukoljunk,
lassú folyó ága mellett
járjuk a halk fűzfa-berket.**

**Este a láb gyöngye, fáradt,
lombok alatt nézünk ágyat.
Szöcske-bokán jó az álom,
száll a világ lepke-szárnyon.**

Kányádi Sándor: Kánikula

**Kutyameleg, kánikula,
nyelvét kiveti a kutya,
budákol, a tűző, heves
nap elől árnyékot keres.**

**De alighogy hűvösre lel
s leheverne, költözni kell:
falja az árnyékot a nap,
s az ebbe is beleharap.**

**Pillognak a récék, libák,
nem csinálnak most galibát;
kiapadt a kicsi patak,
mint a cérna, kettészakadt.**

**Itt-ott ha még van is, ami
víznek mondható valami,
odamennek a bivalyok,
s kimártják a kis patakot.**

**Egyedül egy árva csacsi
hangját lehet csak hallani,
megereszt egy bátor iá-t,
esőért az égre kiált.**

Méhes Julianna: Bodzaszörp

- Gyere, ülj le Katikám, adok egy finom bodzaszörpöt, aztán mesélj, mi volt az oviban!

- Mama, nadon jössz volt! Meghúszta a Petike a hajamat! Ész ki isz cúúúfojt!

- Sose bánjad kislányom, majd az óvónéni hátraköti a sarkát, ha így viselkedik! Nem szép dolog csúfolni másokat! Majd beszélek én ezzel a Petikével, ha megyek érted az óvodába, ne félj!

- Jajj kislányom, de sápadt vagy! Hát nem adnak neked enni rendesen abban az iskolában? Gyere no, adok neked uzsonnát meg kapsz egy finom bodzaszörpöt!

- De Mama, én nem vagyok éhes! Elment teljesen az étvágyam, tudod, ez a Vali néni ma megint teljesen hülye volt, egyfolytában velünk kiabált és egy csomó házit is adott. Azt mondja még a feje is megfájdult tőlünk. Most meg írhatom estig a matekot! Annyira utálok!

- Jól van Katikám, rossz napja volt látod! Tudod nincs könnyű élete, a beteg édesanyjával laknak kettesben, őt ápolja, annak meg olyan természete van, hogy no még! Na majd beszélek én vele, ha összefutunk a piacon. Mindig olyan szépeket mond rólad, hogy milyen ügyes vagy, neked mindig kész a házid. Menjél csak aranyom, csináld meg, meglátod, gyorsan megleszel vele!

- Katikám, hát mikor jössz már haza arról az egyetemről? Tettem el neked bodzaszörpöt olyan diétás cukorral, amit mondtál. Vigyél a szobatársaidnak is, jobban megy úgy a tanulás is!

- Jajj Mama, olyan drága vagy! Képzeld, mindenkinek ez a kedvence! Mindig kérdezik, hogy Mama-szörp van még? Csak az a baj, hogy nehéz annyi mindent elcipelni. Tudod a könyvek, a ruhák, a kaja meg minden. De nem baj, majd a szigorlat után hazamegyek. Tibi azt mondta elvisz kocsival, tudod, az apja odaadta neki az autót, hogy ne kelljen buszoznia.

- Jól van kislányom, én örülök neki, ha jössz bármikor, de ezzel a Tibivel azért vigyázz! Remélem, rendesen vezet és nem iszik. Meg tudod, ezek a fiúk nem ingyen gondolják ám a szívességet!

- De jó, hogy itt vagy Katikám! Olyan ritkán látlak! Beszippant téged teljesen ez a multi! Tudom rendesek, jól fizetnek, de akkor is. Na gyere, adok neked bodzaszörpöt, aztán mesélj mi van veled mostanság? Remélem, nem csak dolgozol!

- Dehogy Mama! A csajokkal megyünk majd Horvátországba a nyáron csapatépítőzni, meg az ősszel, ha lemegy a zárás elutazunk hosszú hétvégézni Rómába Petivel. Azt hiszem meg akarja kérni a kezem, de még nem biztos. Jajj mama, ezt sose hittem volna, hogy bármi lesz köztünk, tudod ő volt az, aki az oviban folyton húzgálta a hajam. Most meg azt mondja már akkor is tetszettem neki!

- Látod drágám, ilyenek ezek a fiúk! Hej, ha tudnád, Nagyapád is miket művelt gyerekkorában!
- Mama, te leszel a díszvendég az esküvőn! Légy szíves szedd össze magad, és vedd be a gyógyszereket, amiket az orvos mond! Meg a gyógytornásznak is jó lenne, ha szót fogadnál. Azt mondja, isteni bodzaszörpöt iszik nálad és jókat beszélgettek, de tornázni azt nem akarsz. Tudod, hogy kifizetném neked azt a szanatóriumot is, ha hagynád...
- Jól van kislányom, megteszek mindent, te csak készülj szépen az esküvődre! Biztosan te leszel a legszebb menyasszony! A szanatórium meg öregeknek való. Annyira azért még nem vagyok vén. Majd meglátod, milyen finom pogácsát sütök az esküvőre, meg viszek bodzaszörpöt is, idén sokat tettem el belőle!

- Ez az utolsó üveg?
- Ez.
- Biztos meg akarod bontani a temetés után?
- Meg. Erre tette félre. Hogy tudjunk beszélgetni.... Mindig azt mondta, hogy az igazi beszélgetésekhez le kell ülni egy kicsit. Ahhoz pedig kell egy jó bodzaszörp.
- Kati néni, mi ez a virág, ami ott ázik az üvegben?
- Bodza. Szörp lesz belőle. A nagymamám receptje.
- Szokott csinálni Kati néni szörpöt? Nem is tudtam!
- Nem szoktam. Ez az első alkalom. Tudod a lányom babát vár. Nemsokára nagymama leszek...

Károlyi Amy: Menet

Ne gondold, egyedül mégy.
Utánad hosszú sorban tetteid
az első fogatlan sírás,
az utolsó fogatlan sírás
között menetelnek.

000

Tadeusz Sliwiak: Lépted

Homokba
tapadt lépted
időtállóbb
minden bizonygatásnál

igazat mond,
tudja hogy voltál. /Kovács István ford./

V I C C O L D A L

Zenés kávézóban:

- Lisztérzékeny vagyok. Mit ajánl? - kérdi a vendég a pincéernőt.
- Hallgasson Mozartot!

Piacon:

- Magyar a paradicsom?
- Igen, de miért kérdi? Beszélgetni akar vele?

Kicsit a nyelvtanról:

Ha a vödör veder, a szög meg szeg, akkor mi van a főnökömmel?

Ha a tyúk a múltjába néz, akkor tojás, ha a jövőjébe, akkor meg leves. Ezért fontos minden okos tyúk számára, hogy a jelenben éljen, és tojjon a múltra.

Azok a kedves öregasszonyok:

- Mondja, maga elhiszi, amiket rólam pletykálnak?
- Dehogyan hiszem, lelkecském, én csak terjesztem.

A Heineken vezérigazgatója elmegy az Igazi Csiki sörgyár vezérével egy kocsmába. A Heineken vezére kér egy Heinekent, az Igazi Csiki Sör vezére meg kér egy csésze teát.

- Hogyhogy teát kértél? – kérdi a Heineken vezér.
- Ha Te sem iszol sört, akkor én sem –feleli az Igazi Csiki Sörgyár vezére.

Székelyek egymás között:

Mózsi bá' kérdi az orvost:

- Doktor Úr, aztán ihatok-e már pálinkát?
- Mózsi bá' hát nem megtiltottam már 5 évvel ezelőtt, nem emlékszik?
- Emlékszem én, de azóta semmit sem fejlődött az orvostudomány?

- Miért vagy olyan gondterhelt?
- Ismered Kovács Sárít?
- Ismerem, Mi van vele?
- Holnap lesz az esküvője, oszt nem tudom, elmenjek-e, vagy se'
- Ki veszi el?
- Ha elmegyek, akkor én...

Öreg székely a fiának:

- Ide hallgass fiam, eztán csak olyan leányzó körül legyeskedjél, akinek van még 3 huga!
- Aztán mé', édesapám?
- Mer' ha itt is kötelező lesz négy feleség, legalább megússzad egy anyóssal!

Hallom komám, hogy anyósodat megmarta egy kígyó!

- Hát ja!

- Belehalt?

- Bele az, pedig azt hittem, a kígyó szívósabb állat!

- Kislányom, ha legközelebb is részegen találok a férjedet amikor jövök, én megfordulok, és soha többé be nem teszem a lábamat ide!

- Halkabban, Mama, még meghallja, és soha nem józanodik ki!

Részeg székely utolsó szavai szüreteléskor:

- Ki vagy Te marha, hogy szőrmebundában szeded a szőlőt?

Az asszony elmegy panaszkodni a plébánoshoz, hogy mindennap összevesznek az urával, a vacsora sem ízlik már egyiküknek sem, mert annyira korholják egymást, hogy még az étvágyuk is elmegy.

A plébános pedig azt tanácsolja:

– Hát van erre egy hatásos gyógyszerem, adok én magának egy üvegcsé „szentelt” vizet, s amikor megérkezik az ura, gyorsan vegyen a szájába belőle egy kanállal. De le ne nyelje, csak forgassa a nyelve körül a szentelt vizet vagy egy félóráig. Aztán majd számoljon be nekem az eredményről.

Így is történt. Amikor elfogyott a „szentelt” víz – mert félóra elteltével csak lenyelte az asszony – visszament hát a plébánoshoz. Mondja neki:

– Plébános úr, nagyon köszönöm a szentelt gyógyszert, kitűnően bevált. Azóta nincs vita, nem veszekszünk, a férjem is jókedvvel fogyasztja el a főztömet. Tudna-e adni még belőle egy üveggel?

A termodinamika törvénye:

Amikor az asszony forr a dühtől, a férfi elpárolog.

- Édesapám, hogy néz ki az ördög?

- Jaj, fiam, néha olyan jól, hogy el is veszed feleségül!

- Tudja, Doktor Úr, a jobb emésztésért iszom a sört., étvágytalanságra vörös bort, vérnyomásra fehér bort iszom...

- És vizet nem iszik soha?

- Olyan betegségem még nem volt...

Háborús élmények:

- Teljesen körülvett az ellenség, és nem volt egyetlen csepp pálinkánk sem. Majdnem szomjan haltunk.

- Nem volt víz a közelben?

- Víz volt, de nem értünk mi rá akkor mosakodni!